

سلاح استاندارد، مهم‌ترین چالش تیراندازان

غریب درباره مناسب سازی شهر برای توان یابان می‌گوید: خدا را شکر نسبت به گذشته، وضعیت بهتر شده است اما هنوز جای کار زیادی دارد. سالن تمرین مادر مجموعه ۱۵ خرداد با آمدن آقای آخوندی (رئیس هیئت ورزش‌های جانبازان و توان یابان استان) و خانم نیره عاکف (رئیس کمیته پاراتیراندازی هیئت) در دو سال اخیر تغییرات خوبی داشته است. پیش از این، با شرایط ده پانزده سال پیش تمرین می‌کردیم اما اکنون سالن تجهیز شده است و خط‌های الکترونیک آورده‌اند که حقیقتاً در رشد تیرانداز نقش مهمی دارد.

اسلحه‌ها را باید با گاز شارژ کرد تا شلیک ممکن باشد. در گذشته، یک کپسول گاز که خالی می‌شد، یک هفته، ۱۰ روز طول می‌کشید تا پر شود و تیرانداز باید با تصویرسازی تمرین می‌کرد اما در شرایط جدید مدیریتی اتفاقات خوبی افتاد. مهم‌ترین مسئله پیش رو، سن بالای سلاح مورد استفاده و ورزشکاران است که رایزنی‌ها ادامه دارد تا با توجه به هزینه زیاد جایگزینی، سلاح‌های جدید فراهم شود. نکته مهم این است که کپسول‌های گاز تاریخ انقضای دارند و اگر هر پنج سال یک بار تعویض نشوند، خطر انفجار قوت می‌گیرد. می‌گوید: در اردوی اول تیم ملی در تهران، خواستم سلاح را با گاز پر کنم. کپسول گازی که باز کرده بودم، از دستم افتاد و مشکل پیدا کرد. اگر فدراسیون سلاح اضافه نداشت که برای تمرین در اختیارم قرار دهد، چاره‌ای جز بازگشت به مشهد نداشتم.

این هم بود، باید خودتان درها را یکی یکی باز کنید و اجازه ندهید شرایط جدید زندگی محدودتان کند.

مسعود از پشتکارش تعریف می‌کند که از سیزده سالگی وارد فضای کسب و کار شده و کار می‌کرده است. می‌گوید: دقیقاً همان سال که بر اثر حادثه دچار معلولیت شدم، در اوج درآمدزایی بودم اما حالا سال‌هاست که همه هزینه‌هایم بر دوش خانواده است. قیمت تفنگی که با آن تمرین و با همان در مسابقات شرکت می‌کنیم، ۵۵۰ میلیون تومان و دو سال کار کرده‌اش حدود ۳۵۰ میلیون تومان است. این وسط، تفنگی که مسعود در این مدت با آن تمرین کرده و مسابقه داده، بیست و چهار ساله است!

مسعود هر روز ناگزیر است برای تمرین، مسیر خانه پدری در چمن ۸۰ را به سمت چهارراه صیاد شیرازی طی کند. دوری راه برای توان یابانی که وسیله شخصی ندارند، هم آزاردهنده است و هم هزینه ایاب و ذهابشان را بیشتر می‌کند.

تلاش برای رکوردی بهتر

این ورزش نیازمند تمرکز بسیار زیاد است. کوچک‌ترین صدایی می‌تواند رکورد را جابه‌جا کند و نتیجه را به ضرر ورزشکار تغییر دهد. رکوردی که برای این رشته ثبت شده، ۶۴۹ است؛ یعنی هر شصت تیری که شلیک می‌شود، به نقطه دهم نشانه برخورد کند. این در حالی است که همین نقطه دهم هم ۱۰ قسمت دارد که ریزه ریز در رکوردگیری محاسبه می‌شود. در چنین شرایطی، رکورد فعلی مسعود غریب، ۶۱۰ ثبت شده که خودش امیدوار است با تمرینات مستمر اردوهای تیم ملی، دست کم به ۶۲۰ تا ۶۲۵ برسد.

از چند ماه به خودش آمد. خانواده‌اش از همان روز اول همه جوهر کمک‌حالش بودند. می‌گوید: ماشش برادر و چهار خواهر هستیم که تک‌تکشان برای احیای من سنگ تمام گذاشتند. گرفتار زخم بستر عمیقی شده بودم که اگر به موقع رسیدگی نمی‌شد، عفونت به خونم می‌زد. همه این سال‌ها هر کد امشان کاری کردند که «امید» در زندگی‌ام جاری شود.

نزدیک به سی دقیقه از گفت‌وگوی من و مسعود غریب می‌گذرد و درباره موضوعات مختلف گپ زده‌ایم اما هنوز هم حلقه مفقوده‌ای وجود دارد که انگار مسعود آگاهانه دوست دارد از کنارش عبور کند. می‌پرسم: بارفتن همسرت راحت کنار آمدی؟ سکوت می‌کند و به این پاسخ بسنده می‌کند که «اگر من جای او بودم، این کار را نمی‌کردم؛ به ویژه اینکه این حادثه هنگام آوردن او به خانه‌شان برآیم رخ داد».

تنه‌اهداف، قهرمانی جهان

مسعود این روزها حالش از هر زمان دیگری بهتر است. او هر سستی‌ای را به جان خریده است تا خودش را به قله افتخار آفرینی برساند. هدفش بی‌بروگرد قهرمانی جهان است و برای رسیدن به این جایگاه با همه توان می‌جنگد. کسب دو قهرمانی کشوری و یک استانی و دعوت به اردوی تیم ملی، مهر تأیید بر این ادعا می‌زند. او خطاب به آن‌ها که با یک حادثه، شرایط زندگی‌شان زیرورو شده است، می‌گوید: زیر بار معلولیت نروید. اگر درمی‌بینی به روی شما بسته شده است، حتماً در دیگری برایتان باز می‌شود؛ اگر غیر از

کسب مقام سوم کشوری در مسابقات قهرمانی جانبازان و توان یابان گرامیداشت شهدای غزه

کسب مقام دوم کشوری در بیست و دومین دوره مسابقات قهرمانی کشور پاراتیراندازی

